

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce P.B., zastoupeného Mgr. MUDr. Janou Kollrossovou, advokátkou, se sídlem 301 00 Plzeň, nám. Republiky 28,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. července 2011 č.j. DSH/5238/11

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 11.3.2011, č.j. 8849/2010-ODSH-18, sp. 560/2010-W (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), Městského úřadu Tachov, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „městský úřad“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8 a § 22 odst. 1 písm. i) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), v obou případech v souvislosti s porušením ust. § 23 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupků se měl dopustit tím, že „...dne 28. 8. 2010 v 18.25 hodin řídil v obci Rozvadov, okr. Tachov, ve směru jízdy z místa ležící mimo komunikaci - parkoviště za restaurací Monisto, na silnici III. třídy č. 19910, osobní motorové vozidlo tov. značky FIAT ULLYSE, reg. značky... Zde v km 27,493 nedal přednost v jízdě osobnímu motorovému vozidlu na hlavní pozemní komunikaci tov. značky VW PASSAT, reg. značky..., které řídil vlastník

A.J., a který jel ve směru jízdy na obec Nové Domky. Na silnici III. třídy č. 19910 došlo v jízdním pruhu vozidla zn. VW PASSAT ke střetu vozidel a to přední částí vozidla zn. FIAT a pravé přední částí vozidla zn. VW PASSAT, které bylo nárazem odhozeno vlevo na dřevěný plot vlastníka K.Š., bytem... Tedy při výjezdu z místa ležící mimo pozemní komunikaci nedal přednost v jízdě vozidlu na pozemní komunikaci a tím způsobil dopravní nehodu se škodou na majetku. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob. Požití alkoholu bylo u obviněného řidiče B. vyloučeno dechovou zkouškou. U řidiče A.J. byla dechová zkouška pozitivní a přístroj „Dräger“ vykázal hodnotu 0,97 promile alkoholu v dechu. Opakovaná dechová zkouška vykázala hodnotu 1,01 promile alkoholu v dechu. Rozborem krve plynovou chromatografií byla zjištěna hladina 0,96 promile alkoholu v krvi řidiče J. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla uplatněna ani nebyla zjištěna. V důsledku dopravní nehody vznikla na vozidle zn. VW PASSAT škoda ve výši cca. 110.000,-Kč, na vozidle zn. FIAT škoda ve výši cca. 25.000,-Kč a na dřevěném plotě škoda ve výši cca. 5.000,-Kč. Jiná škoda nebyla zjištěna.“ Za přestupky byla žalobci uložena sankce pokuty ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 26.7. 2011 č.j.: DSH/5238/11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl a předmětné rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobu odůvodnil tím, že především, že nesouhlasí se závěrem žalovaného o tom, že předmětnou dopravní nehodu způsobil, když při vyjíždění u místa ležícího mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci nedal přednost v jízdě vozidlu jedoucímu po pozemní komunikaci.

Má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně zhodnotil skutkový stav věci, když na jeho podkladě dospěl zároveň k nesprávným právním závěrům. Provedeným dokazováním nebyla jeho vina prokázána s takovou mírou pravděpodobnosti, aby odůvodňovala výrok o vině, a žalovaný tak jednoznačně postupoval v rozporu se zásadou in dubio pro reo.

Žalobce nezpochybňuje, že dne 28.8.2010 v 18:25 hod. došlo v obci Rozvadov na silnici III. třídy č. 19910 u výjezdu z parkoviště u restaurace Mefisto k dopravní nehodě, jíž byl žalobce účastníkem.

Je však třeba zdůraznit tu skutečnost, že z obou znaleckých posudků, jimiž žalovaný odůvodňuje své rozhodnutí, vyplývá, že osobní automobil žalobce se v době střetu jednoznačně nacházel na pozemní komunikaci. Žalobce při vyjíždění z místa mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci byl nucen za účelem dání přednosti v jízdě částečně na pozemní komunikaci vjet, a to tak, že zastavil na místě, z něhož měl dostatečný rozhled. Teprve následně došlo ke střetu obou vozidel.

Žalobce v této souvislosti upozornil na výklad pojmu „dát přednost v jízdě“, který např. dle rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 28.8.1997 sp. zn. 2 T 71/97 „*neznamená povinnost řidiče počínat si tak, aby žádným způsobem neohrozil směr nebo rychlost jízdy řidiče, který má přednost v jízdě.*“ Řidič dle uvedeného rozhodnutí poruší tuto povinnost jen tehdy, jestliže „*vytvoří takovou dopravní situaci, kdy řidič, který má přednost v jízdě, musí, aby se vyhnul střetu s jeho vozidlem, učinit takový zásah do řízení, který lze charakterizovat jako náhlou změnu směru nebo rychlosti v jízdě.*“

K tomu v tomto případě s ohledem na shora uvedené jednoznačně nedošlo.

Jestliže podle žalobce bylo něco důvodem, pro který musel řidič druhého vozidla změnit směr a rychlost jízdy, a tedy i skutečným důvodem dopravní nehody, pak to bylo to, že byl tento řidič pod vlivem alkoholu, když u něho byla zjištěna hladina alkoholu ve výši blízká se hodnotě 1 promile.

Pokud žalovaný opírá dále své rozhodnutí o **dřecí stopu vozidla**, kterou Policie ČR označila jako „stopu č. 4“, trvá žalobce ohledně této stopy na svém předchozím tvrzení, když má i nadále za to, že tato stopa nemohla být způsobena jeho vozidlem, a to především vzhledem k tomu, že před střetem žalobce nebrzdil. Tato skutečnost pak nepřímě vyplývá i z výpovědí svědků M.H. a J.H., kteří shodně uvedli, že vozidlo žalobce v době před střetem stálo, což ostatně vyplývá i ze znaleckého posudku předloženého žalobcem.

K tomuto pak žalobce uvádí, že celé správní řízení je postiženo vadou, když Policie ČR v rozporu se zákonem, zejména s trestním řádem, neumožnila právnímu zástupci žalobce před zahájením správního řízení přístup do spisu, přestože je toto právo výkladem výslovně dovozováno. Ani stížnost na postup Policie ČR nevedla k tomu, aby věc byla náležitě vyřešena, a skutečnost, že byl řidič J. pod významným vlivem alkoholu, byla řešena tak, jako by k dopravní nehodě tato skutečnost žádným způsobem nepřispěla, když dle informací žalobce nebyl tento uznán vinným za přestupek, jehož podstatou by bylo způsobení dopravní nehody. Žalobce přitom již před zahájením správního řízení upozorňoval na nestandardní postup Policie ČR s tím, že zajištěné stopy neodpovídají skutečnému stavu.

Jako důkazní prostředky na podporu svých tvrzení žalobce označil napadené rozhodnutí a spis žalovaného.

Žalovaný v písemném vyjádření označil žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se zabýval celou dopravní nehodou a jejími příčinami a své úvahy dostatečně odůvodnil. Dále reagoval na jednotlivé námitky žalobce.

Předně zdůraznil, že v návaznosti na důkazy provedené městským úřadem dospěl k jednoznačnému závěru o zavinění dopravní nehody.

Dále poukázal na okolnost, že žalobce v průběhu řízení účelově měnil svoji výpověď. Konstatoval, že znalec ing. Antonín Žalud ve svém znaleckém posudku (neznámo z jakých důvodů) zcela opomíjí stopy zjištěné Policií České republiky na místě dopravní nehody, tedy

brzdné a dřecí. Rovněž uvedl, že místo, do kterého žalobce dojel před střetem, již není místem pro bezpečné rozhlédnutí, ale místem, kde již vozidlo tvoří překážku v celém jízdním pruhu. S odkazem na znalecký posudek ing. Jaroslava Pavlíka zdůraznil, že žalobce v době střetu obou vozidel nestál, ale byl v pohybu, tedy že nedal přednost v jízdě vozidlu Volkswagen, které řídil A.J. Pohybem žalobcova vozidla byl tento nucen náhle změnit směr jízdy, tedy žalobce nedal přednost A.J. Střetu vozidel nezabránila ani náhlá změna směru jízdy A.J. Na takovou situaci by nestačil reagovat ani zcela střízlivý řidič. Mezi ovlivněním alkoholem A.J. a vznikem dopravní nehody není žádná příčinná souvislost.

K tvrzení, že dřecí stopa nemohla být způsobena žalobcovým vozidlem, podepřenému poukazem na výpovědi svědků M.H. a J.H., žalovaný argumentoval nevěrohodností uvedených svědků. Pokud žalobce odkazoval na jím předložený znalecký posudek znalce Ing. Antonína Žaluda, žalovaný opětovně zdůraznil, že se tento znalec k brzdné a dřecí stopě vůbec nevyjadřoval, tuto stopu zcela opominul, což zjevně mělo vliv i na závěr znalce o tom, že žalobce v době střetu obou vozidel stál. Zastavení vozidla Fiat žalobcem v místě, ve kterém bylo v době střetu, by ostatně bylo zcela nelogické.

K námitce, že Policie ČR v rozporu se zákonem neumožnila právnímu zástupci žalobce před zahájením správního řízení přístup do spisu a zajistila špatně stopy na místě dopravní nehody, žalovaný uvedl, že z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost Policie České republiky, aby před zahájením správního řízení bylo „podezřelému“ z přestupku umožněno nahlížet do spisu. Navíc takovýmto postupem nemohla být krácena práva žalobce, neboť tento byl se všemi podklady dostatečně seznámen v průběhu řízení o přestupku před městským úřadem.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Ve věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání s výslovným souhlasem žalobce (č.l. 22 spisu) i žalovaného (č.l. 17 spisu).

Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce byl uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8 a § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o přestupcích *Přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinen dát přednost v jízdě podle zvláštního právního předpisu.*

Podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích *Přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí hmotná škoda převyšující zřejmě částku 100 000 Kč.*

Podle § 23 odst. 1 věty první zákona o silničním provozu *Při vjíždění z místa ležícího mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci musí dát řidič přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech jedoucím po pozemní komunikaci nebo organizovanému útvaru chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty jdoucím po pozemní komunikaci.*

Mezi účastníky řízení je nesporné, že dne 28.8.2010 v době a na místě uvedeném ve skutkové větě výroku prvoinstančního rozhodnutí byl žalobce jako řidič vozidla tov. značky FIAT ULLYSE, reg. značky... účastníkem dopravní nehody s vozidlem tov. značky VW PASSAT, reg. značky..., které řídil A.J. Předmětem sporu není ani povaha parkoviště za restaurací, ze kterého žalobce vyjížděl, jako místa ležícího mimo komunikaci, stejně jako okolnost, že žalobce vyjížděl z místa ležícího mimo komunikaci na pozemní komunikaci.

Předmětem sporu je naopak zaprvé otázka, zda žalobce porušil povinnost vyplývající z § 23 odst. 1 věty první zákona o silničním provozu „dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci“ a při případném kladném zodpovězení otázky první zadruhé otázka, zda porušení povinnosti „dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci“ bylo příčinou dopravní nehody.

Soud dále vyšel ze skutečnosti, že žalobce žalovanému nevytýká nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, nýbrž „pouze“ vadné hodnocení podkladů rozhodnutí, které mělo za následek i vadné právní posouzení věci.

Podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“) *Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce žalobce, že provedeným dokazováním nebylo dostatečně prokázáno, kdo dopravní nehodu zavínil, když městský úřad neodstranil rozpory, které se objevily ve svědeckých a účastnických výpovědích a znaleckých posudcích, uvedl, že „...*správnímu orgánu se podařilo dostatečně prokázat všechny relevantní skutečnosti, ze kterých pak jednoznačně vyplývá, že dopravní nehodu způsobil právě odvolatel. Předně je třeba uvést, že bylo vyvráceno tvrzení odvolatele, když uvedl při ústním jednání dne 14.12.2010, že jeho vozidlo není v postavení po dopravní nehodě, přičemž vozidlo mělo kvůli sklonu komunikace sjet o cca 1-1,5 metru (a to směrem do vozovky). Odvolatel tedy nepřímou tvrdil, že před střetem stál se svým vozidlem ve výjezdu z parkoviště u restaurace Mefisto, přičemž do vozovky silnice, po které jel A.J. (silnice III. třídy č. 19910), nezasahoval. Toto tvrzení odvolatele pak měli potvrdit i svědci M.H. a J.H.. Tyto výpovědi jsou však vyvráceny nejen tvrzením A.J., ale i oběma znaleckými posudky. Z obou znaleckých posudků totiž jednoznačně vyplývá, že v době střetu bylo vozidlo Fiat Ulysse řízené odvolatelem najeté již na pozemní komunikaci silnice III. třídy č. 19910, po které jel A.J. Po střetu vozidel došlo naopak k mírnému odrazení vozidla Fiat Ulysse zpět směrem na parkoviště u restaurace Mefisto, a nikoliv k popojetí vozidla Fiat Ulysse více na pozemní komunikaci silnice III. třídy č. 19910. V tomto tak jak odvolatel, tak i svědci M.H. a J.H., vypovídali v rozporu se skutečností. Rovněž je třeba poukázat na stopu, kterou Policie České republiky označila jako „stopu č. 4“. Odvolatel sice namítal při ústním jednání dne*

14.12.2010, že tato stopa nemusí být od jeho vozidla, avšak znalec Ing. Jaroslav Pavlík jednoznačně uvedl, že tato stopa pochází od vozidla Fiat, které řídil odvolatel. Jedná se o dřecí stopu, která potvrzuje, že odvolatel před střetem obou vozidel prudce brzdil, a zároveň poukazuje na postavení vozidla Fiat v době střetu. Znalec Ing. Antonín Žalud pak tuto stopu nikterak nezmiňuje. Je tak zřejmé, že odvolatel reagoval na přijíždějící vozidlo řízení A.J., když prudce brzdil. A.J. však vzhledem k náhlé překážce již nestihl reagovat. To, že odvolatel brzdil bezprostředně před střetem a že tak vytvořil náhlou překážku A.J. pak nepřímou potvrzuje i další okolnost případu. Je totiž zcela nelogické, pokud již odvolatel vjel na pozemní komunikaci, že by na ní prudce brzdil, aniž by k tomu měl jakýkoliv důvod. Je zřejmé, že reagoval na vozidlo řízené A.J. Vzhledem k rychlosti vozidla Volkswagen Passat řízeného A.J. kterou oba znalci stanovili téměř shodně na 38 - 39 km/h, je pak zřejmé, že A.J. nejel nepřiměřenou rychlostí, a tedy že jej odvolatel mohl včas vidět, a tedy mu měl dát přednost. O tom, že odvolatel v době střetu byl již najetý na pozemní komunikaci, pak rovněž svědčí i konečné postavení vozidla Volkswagen Passat řízeného A.J. Oba znalci se přitom shodli na pohybu vozidel po střetu obou vozidel. Pokud by nedošlo ke střetu vozidel v místě, které oba znalci označili za místo střetu, pak by vozidlo Volkswagen Passat nemohlo skončit vlevo mimo pozemní komunikaci tak blízko za místem střetu, ale vyjelo by vlevo mimo pozemní komunikaci mnohem dále za místem střetu.

Co se týče otázky, zda vozidlo řízené odvolatelem (tedy Fiat Ulysse) v době střetu stálo, či bylo v pohybu malou rychlostí, pak je třeba uvést, že znalec Ing. Jaroslav Pavlík uvedl, že vozidlo řízené odvolatelem jelo rychlostí 5 km/h a krátce před střetem jelo rychlostí 17 km/h. Znalec Ing. Antonín Žalud pak sice uvedl, že vozidlo řízené odvolatelem v době střetu stálo, ale několikrát připustil, že mohlo jet malou rychlostí.

Navíc znalec Ing. Antonín Žalud vůbec nevzal v úvahu dřecí stopu od vozidla Fiat, která svědčí o prudkém brždění odvolatele. Odvolací správní orgán se tak přiklání k posudku znalce Ing. Jaroslava Pavlíka, který v dané otázce vzal v úvahu i brždění vozidla Fiat. Odvolací správní orgán musí nad uvedené uvést, že nepovažuje za podstatné, zda vozidlo Fiat v době střetu bylo v pohybu malou rychlostí či zda již stálo. Na základě výše uvedeného je totiž zřejmé, že vozidlo Fiat bylo bezprostředně před střetem v pohybu, a to rychlostí přibližně 17 km/h. Je tak zřejmé, že odvolatel vytvořil A.J. náhlou překážku, na což nemá žádný vliv, zda již v době střetu stál, či zda se pohyboval malou rychlostí. S tímto pak souvisí i otázka ovlivnění alkoholem A.J. Jestliže odvolatel způsobil náhlou překážku v provozu na pozemní komunikaci, a to bezprostředně před vozidlem řízeným A.J., pak je zcela zřejmé, že ovlivnění alkoholem A.J. nebylo příčinou dopravní nehody. Vzhledem k náhlosti vzniklé překážky by totiž k dopravní nehodě došlo i v případě, že by po pozemní komunikaci ve směru jízdy A.J. jel zcela střízlivý řidič.

Odvolací správní orgán pak uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, jakými úvahami se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení důkazů, a rovněž tak i to, proč kterou výpověď považoval za věrohodnou a kterou nikoliv. “

K první sporné otázce (zda žalobce porušil povinnost uloženou v § 23 odst. 1 věty první zákona o silničním provozu „dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci“) považuje soud za potřebné předeslat, že právní pojem „dát přednost v jízdě“ má legální definici v § 2 písm. q) zákona o silničním provozu a pro jeho účely znamená povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdní úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič,

který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy. Z uvedené definice byly povinny vycházet jak správní orgány, tak soud.

Jak se podává z předestřené části odůvodnění napadeného rozhodnutí, provedenými důkazy je zcela nepochybně prokázáno, že se žalobce způsobem popsaným v § 2 písm. q) zákona o silničním provozu nechoval. Jestliže se oba znalci shodli na místě střetu vozidel, které koresponduje s místem střetu popsaným ve zjištěních Policie ČR učiněných na místě dopravní nehody (protokol o dopravní nehodě, náčrtky místa dopravní nehody, plánek místa dopravní nehody apod.) a které se nachází již téměř na středu pozemní komunikace, po níž jel druhý účastník dopravní nehody, pak logicky nemůže obstát žalobcova obrana, že vjel na pozemní komunikaci pouze částečně, a to v rozsahu nezbytném pro vytvoření dostatečného rozhledu za účelem dání přednosti v jízdě. Sám žalobce označené místo střetu nerozporuje. Proto trpí nevěrohodností ty části výpovědí svědků M.H. a J.H. ve spojení s jimi pořízenými náčrtky polohy žalobcova vozidla bezprostředně před dopravní nehodou, v nichž tvrdili, že vozidlo žalobce přední částí stálo na *pomyslném začátku komunikace*, resp. *na začátku komunikace* a oba v náčrtech vozidlo situovali na samý začátek komunikace. Naopak verze skutkového děje ohledně výjezdu vozidla řízeného žalobcem z parkoviště popsaná druhým účastníkem dopravní nehody, svědkem J., je zcela v souladu se zjištěními Policie ČR na místě dopravní nehody, se závěrem znalce ing. Pavlíka a je podporována výpovědí svědkyně, mladistvé K.Č., která jela ve vozidle spolu s řidičem J. Ze vzdálenost najetí vozidla řízeného žalobcem na pozemní komunikaci nemůže odpovídat jinak nepochybně nutné potřebě mít dostatečný rozhled pro bezpečné vjetí na pozemní komunikaci, je zřejmé též z pořízené fotodokumentace, zejména ze snímků č. 1 a 30.

Lze tedy uzavřít, že soud neshledal pochybení žalovaného (stejně jako městského úřadu) při hodnocení podkladů shromážděných k posouzení otázky, zda žalobce vyjíždějící z místa ležícího mimo komunikaci dal vozidlu jedoucímu na pozemní komunikaci a řízenému řidičem J. přednost v jízdě. Jestliže žalobce přední částí svého vozidla najel až téměř na střed vozovky a tudíž svým vozidlem zabíral značnou část jízdního pruhu, v němž jel řidič J., který, ač měl přednost v jízdě, musel náhle strhnout volant vlevo, pak je závěr žalovaného, že žalobce přednost v jízdě vozidlu nedal, zcela logický a legální. Tím žalobce porušil povinnost stanovenou v § 23 odst. 1 větě první zákona o silničním provozu a naplnil objektivní stránku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o přestupcích.

Řešení druhé otázky (zda příčinou dopravní nehody bylo porušení povinnosti „dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci“ nebo skutečnost, že řidič J. řídil pod vlivem alkoholu) se v podstatě týká posouzení naplnění objektivní stránky druhého přestupku, tj. přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích.

Na rozdíl od předchozího přestupku, který je deliktem ohrožovacím, je přestupek dle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích deliktem poruchovým, neboť jeho následek již představuje přímý zásah do chráněného objektu přestupku, v daném případě do zájmu společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Dopravní nehoda (nadto s hmotnou škodou zřejmě převyšující částku 100 000 Kč) je tedy předpokladem naplnění uvedené skutkové podstaty sine qua non.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 77/2008-50 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) konstatoval, „...že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, mezi něž patří i objektivní stránka přestupku. Obligatorní znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinná souvislost neboli kauzální nexus (nexus causalis), tj. vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán.“

K závěru o vině žalobce z druhého přestupku tudíž nepostačilo prokázat, že porušil povinnost zakotvenou v § 23 odst. 1 větě první zákona o silničním provozu „dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci“ a že došlo k dopravní nehodě, nýbrž také to, že mezi porušením předmětné povinnosti a vznikem dopravní nehody je příčinná souvislost, tedy že právě porušení povinnosti dát přednost v jízdě řidiči J. bylo příčinou vzniku dopravní nehody.

Zdejší soud při posouzení důvodnosti žalobcovy výtky vycházel z další judikatury Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 1.2.2012, č.j. 3 As 22/2011-66, vyslovil právní názor, „... že při posouzení odpovědnosti účastníka nehody za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb. správní orgán zkoumá, zda řidič porušil zvláštní právní předpis a způsobil tak dopravní nehodu. Pro posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek přitom není podstatné, zda svým jednáním způsobili dopravní nehodu i další účastníci této nehody. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. II.ÚS 728/02, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2002, sp. zn. 3 Tz 317/2001).“

V rozsudku ze dne 20.12.2012, č.j. 7 As 91/2012-62, dále vyslovil, že „Příčinou dopravní nehody spočívající v tom, že vozidlo jedoucí po hlavní silnici se střetne s vozidlem jedoucím po vedlejší silnici, která se s hlavní silnicí kříží, je zásadně to, že řidič vozidla jedoucího po vedlejší silnici nedá vozidlu jedoucímu po hlavní silnici přednost. Výjimečně může být příčinou dopravní nehody jednání řidiče vozidla jedoucí po hlavní silnici, a sice tehdy, pokud řidič vozidla jedoucího po hlavní silnici v extrémní míře poruší stanovený rychlostní limit a současně rychlost jízdy vozidla jedoucího po hlavní silnici řidiči vozidla přijíždějícího po vedlejší silnici fakticky znemožní splnění povinnosti dát přednost. Faktické znemožnění splnění povinnosti se musí posuzovat s ohledem na konkrétní poměry místa, v němž ke střetu došlo. Rozhodnými okolnostmi tedy bude zejména to, nakolik jde o místo pro řidiče přijíždějícího po vedlejší silnici přehledné a nakolik mu umožňuje s dostatečným předstihem vidět vozidla přijíždějící po hlavní silnici a zohlednit jejich (případně i výrazně nadlimitní) rychlost.“ Inspirativním pro uvedený právní názor se stalo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 2. 2009, č.j. 7 Tdo 38/2009, v němž se uvádí: „V posuzovaném případě spočívala dopravní nehoda ve střetu dvou vozidel na křižovatce hlavní silnice s vedlejší silnicí, přičemž vozidlo obviněného jelo po hlavní silnici a vozidlo poškozeného vjelo do křižovatky z vedlejší silnice. Obecně vzato, je za takový střet zásadně odpovědný řidič, který do křižovatky vjede z vedlejší silnice, neboť jeho povinností je dát přednost v jízdě vozidlům

přijíždějícím po hlavní silnici. Samotná okolnost, že řidič, který má přednost v jízdě, jede rychlostí přesahující stanovený limit, nic nemění na povinnosti řidiče přijíždějícího z vedlejší silnice dát přednost v jízdě řidiči přijíždějícímu po hlavní silnici. Přednost řidiče jedoucího po hlavní silnici tedy nezaniká jen v důsledku toho, že tento řidič jede nedovolenou rychlostí. Příčinou střetu pak je skutečnost, že řidič přijíždějící po vedlejší silnici nedal přednost. Překročení dovolené rychlosti řidičem jedoucím po hlavní silnici může mít pouze omezený význam, a to v podstatě jen z hlediska míry následku vzniklého ze střetu, za který ovšem primárně odpovídá řidič vozidla přijíždějícího z vedlejší silnice. Tyto zásady vyplývají z toho, že porovná-li se povinnosti obou řidičů, je povinnost dát přednost v jízdě kvalitativně vyšším stupněm povinnosti, než je povinnost dodržet limit dovolené rychlosti. Porušení povinnosti dát přednost v jízdě bez dalšího již samo o sobě vede ke zcela bezprostřednímu a reálnému nebezpečí střetu vozidel, protože se vždy týká situace, v níž jde o vztah nejméně dvou vozidel s protínajícím se směrem jízdy. Porušení povinnosti dodržet stanovený rychlostní limit samo o sobě nevede ke vzniku takového nebezpečí a zakládá ho teprve ve spojení s dalšími podmínkami a okolnostmi konkrétní situace v silničním provozu, jakými jsou např. přítomnost dalších účastníků provozu, hustota provozu, viditelnost, přehlednost daného místa či úseku apod.

Od těchto zásad se lze výjimečně odchýlit, pokud to je odůvodněno jednak extrémní mírou porušení povinnosti řidiče jedoucího po hlavní silnici dodržet stanovený rychlostní limit a jednak tím, že rychlost jízdy řidiče jedoucího po hlavní silnici fakticky znemožní řidiči přijíždějícímu po vedlejší silnici splnění povinnosti dát přednost. Jde o to, že jen v důsledku vysoké rychlosti vozidla jedoucího po hlavní silnici řidič vozidla přijíždějícího po vedlejší silnici i při snaze dát přednost objektivně nemůže bezpečně provést jízdní manévry spočívající v projetí křižovatky. Typickým rysem takové situace je to, že řidič, který jinak je povinen dát přednost v jízdě, jen v důsledku vysoké rychlosti jízdy vozidla, jemuž má dát přednost, uvidí toto vozidlo až v době, kdy již není reálné, aby mu přednost skutečně dal. Zároveň je třeba zdůraznit, že nedání přednosti tu nesmí být důsledkem toho, že řidič přijíždějící po vedlejší silnici pominul nějakou významnou okolnost, kterou mohl běžně vnímat nebo kterou mohl snadno předvídat. V tomto smyslu je třeba brát v úvahu rozhodnutí č. 45/2005 Sb. rozh. tr., na které v napadeném rozsudku odkázal Krajský soud v Ostravě.“

S uvedenými právními názory se zdejší soud zcela ztotožňuje. Jakkoliv se rozsudek č.j. 7 As 91/2012-62 netýká porušení povinnosti řidiče zakotvené v § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu, lze jej bezpochyby aplikovat i na souzený případ, pakliže jde obecně o interpretaci právních důsledků porušení povinnosti řidiče dát jinému řidiči přednost v jízdě.

Předestřená judikatura pro danou věc znamená, že jednání řidiče Jágrika zásadně nemůže být příčinou dopravní nehody, neboť jel po pozemní komunikaci a měl přednost před vozidlem vjíždějícím na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Zcela výjimečně by jeho jednání příčinou dopravní nehody mohlo být tehdy, pokud by byly splněny kumulativně dvě podmínky: 1) musel by extrémně překročit rychlost stanovenou pro pozemní komunikaci a 2) rychlost jízdy jeho vozidla fakticky znemožnila řidiči vjíždějícímu na pozemní komunikaci, aby splnil povinnost dát přednost v jízdě.

Takový stav však nenastal. Oba znalci se shodli na rychlosti vozidla řízeného řidičem J. před střetem 38 – 39 km/hod. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, A.J. nejel

nepřiměřenou rychlostí, žalobce jej mohl včas vidět a tedy mu měl dát přednost. Svědek J. tudíž nejenže nepřekročil rychlostní limit pro pozemní komunikaci, po které vozidlo řídil, extrémně, nýbrž jej nepřekročil vůbec; naopak jel rychlostí cca o 11 až 12 km nižší než limit ukládal. Nižší než povolená rychlost jeho jízdy tedy nebyla způsobila znemožnit žalobci vjíždějícímu z parkoviště na pozemní komunikaci splnit povinnost dát přednost v jízdě, když při najetí na začátek pozemní komunikace tak, jak např. v náčrtcích zakreslili svědci M.H. a J.H., mu v dostatečném rozhledu dle pořízené fotodokumentace nic nebránilo. Proto také soud považuje za právně nevýznamné konstatování znalce ing. Žaluda, že řidič J. měl dostatek času na to, aby se vozidlu řízenému žalobcem vyhnul.

Lze tedy uzavřít, že pokud žalovaný na základě řádně provedeného hodnocení důkazů ve spojení s hodnocením důkazů prezentovaným v prvoinstančním rozhodnutí (včetně zcela logického zhodnocení obou znaleckých posudků) dospěl k závěru, že *„Jestliže odvolatel způsobil náhlou překážku v provozu na pozemní komunikaci, a to bezprostředně před vozidlem řízeným A.J., pak je zcela zřejmé, že ovlivnění alkoholem A.J. nebylo příčinou dopravní nehody. Vzhledem k náhlosti vzniklé překážky by totiž k dopravní nehodě došlo i v případě, že by po pozemní komunikaci ve směru jízdy A.J. jel zcela střízlivý řidič.“*, soud jej zcela sdílí a v podrobnostech na odůvodnění obou rozhodnutí odkazuje. K tomu dodává, že samotná okolnost, že A.J. řídil po pozemní komunikaci prokazatelně vozidlo za stavu, kdy měl v krvi 0,96 promile alkoholu, nezbavovala žalobce povinnosti dát mu přednost v jízdě při vjíždění z místa ležícího mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci.

Jen pro úplnost dále soud poukazuje na shora zmíněný rozsudek č.j. 3 As 22/2011-66. V posuzovaném případě jednání žalobce v podobě náhlého vjetí do převážné části jízdního pruhu pozemní komunikace, ve kterém jel svědek J. mající přednost v jízdě, je takovou skutečností, bez níž by nedošlo ke střetu vozidel, přičemž se příčinná souvislost mezi jednáním žalobce a vznikem dopravní nehody nepřerušuje, i pokud by snad přistoupila k jednání žalobce další skutečnost spolupůsobící při vzniku dopravní nehody (v posuzovaném případě tomu tak není).

Žalobce svou obranou důkazy o tom, že nedal při výjezdu z místa ležícího mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci a zároveň že porušení této povinnosti bylo výlučnou příčinou střetu obou vozidel, nevyvrátil ani nezpochybnil natolik, aby existovala situace takové nejednoznačnosti, jež by umožňovala použít zásady „in dubio pro reo“.

Otázka dřecí stopy s ohledem na zjištění učiněná v průběhu přestupkového řízení a s ohledem na výše zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 91/2012-62 a č.j. 3 As 22/2011-66 a v nich uplatněné právní názory, pozbývá zcela na významu. Jen pro úplnost soud uvádí, že znalec ing. Žalud se k dřecí stopě vůbec nevyjádřil, navíc připustil, že žalobcovo vozidlo mohlo jet malou rychlostí. Z důvodů výše konstatovaných jsou svědecké výpovědi svědků M.H. a J.H. nevěrohodné. Není proto možné souhlasit s žalobcem, že znalec ing. Žalud a jmenovaní svědci prokazují jeho tvrzení, že před střetem nebrzdil.

Za zcela nedůvodnou soud považoval námitku žalobce o vadě řízení způsobené tím, že Policie ČR neumožnila před zahájením správního řízení zástupci žalobce přístup do spisu.

Policie ČR před zahájením přestupkového řízení provádí úkony podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ze kterého takové oprávnění nevyplývá. Jak správně konstatoval žalovaný, v uvedené fázi neprobíhalo žádné řízení trestní ani správní a žalobce nebyl účastníkem řízení, který by byl oprávněn do spisu nahlížet. Účastníkem řízení s uvedeným procesním oprávněním se stal až zahájením přestupkového řízení před městským úřadem.

Soud neprovedl důkaz napadeným rozhodnutím a spisem žalovaného, jak požadoval žalobce, neboť provedení takových důkazů je pojmově vyloučeno; v prvním případě proto, že napadené rozhodnutí je předmětem přezkumu, v druhém případě proto, že provést důkaz lze pouze jednotlivými konkrétními listinami ve správním spisu založenými, nikoliv samotným spisem. Žádné konkrétní listiny ze spisu žalovaného žalobce neoznačil.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. června 2013

JUDr. Jana Daňková,v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová